

UCHWAŁA Nr 19/1113/2009 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 16 grudnia 2009 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) w związku z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu

orzeka nieważność

Uchwały Nr XXXIII/435/09 Rady Miejskiej w Gostyniu z dnia 20 listopada 2009 r. w sprawie ustalenia dziennych stawek opłaty targowej na terenie Gminy Gostyń w części obejmującej postanowienia §4 z powodu sprzeczności z przepisami art. 19 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.).

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XXXIII/435/09 z dnia 20 listopada 2009 roku doręczoną tut. Izbie w dniu 26 listopada 2009 r. Rady Miejskiej w Gostyniu, powołując się na przepisy art. 19 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 i 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określiłaienne stawki opłaty targowej na terenie Gminy Gostyń, zarządziła pobór opłaty w formie inkasa i wyznaczyła inkasentów.

Rozpoznając przedmiotową uchwałę na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2009 roku Kolegium Izby ustaliło i zważyło, co następuje.

Stosownie do treści art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym w wyłącznej kompetencji rady gminy pozostaje podejmowanie uchwał w sprawie podatków i opłat lokalnych w granicach określonych w odrębnych ustawach. Kompetencje Rady gminy w zakresie opłaty targowej wynikają z art. 19 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawa ta przewiduje dla rady gminy w zakresie opłaty targowej uprawnienia do:

- określenia zasad ustalania i poboru oraz terminu płatności i wysokości stawek,
- zarządzania poboru opłaty targowej w drodze inkasa oraz określenia inkasentów i wysokości wynagrodzenia za inkaso,
- ustalenia zwolnień przedmiotowych innych niż wymienione w ustawie.

W §3 i 4 uchwały Rada zarządziła pobór opłaty targowej w drodze inkasa i postanowiła, że opłatę targową pobierają pracownicy Urzędu Miejskiego w Gostyniu.

Wyznaczenie do pobierania opłaty targowej bliżej

nieoznaczonego pracownika (urzędu) jest sprzeczne z przepisem art. 19 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 31 ustawy - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.). Na podstawie art. 19 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy w drodze uchwały może zarządzić pobór opłaty targowej w drodze inkasa, określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. W przypadku gdy inkasentem jest osoba fizyczna, Rada winna jednoznacznie wskazać inkasenta w taki sposób, aby nie było żadnych wątpliwości co do jego osoby, by nie budziło wątpliwości, na kogo obowiązek inkasenta został nałożony. W przypadku osób fizycznych można określić inkasenta z imienia i nazwiska. W przypadku gdy inkasentem jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej – należy wskazać ich nazwy. Stanowisko takie wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w orzeczeniu z dnia 11 stycznia 2008 roku Sygn. I S.A./Sz. 158/06.

Przepis art. 31 ustawy - Ordynacja podatkowa stanowi, iż osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, będące płatnikami lub inkasentami, są obowiązane wyznaczyć osoby, do których obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, a także zgłosić właściwemu miejscowo organowi podatkowemu imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonać w terminie wyznaczonym do dokonania pierwszej wpłaty, a w razie zmiany osoby wyznaczonej - w terminie 14 dni od dnia, w którym wyznaczono inną osobę. Jeśli inkasentem będzie urząd, to kierownik tej jednostki jest uprawniony z mocy przepisu art. 31 ustawy - Ordynacja podatkowa do wyznaczenia osoby, która w imieniu inkasenta będzie pobierała opłatę targową, i do określenia sposobu wynagradzania za te czynności. Prawa i obowiązki inkasenta oraz zakres odpowiedzialności wynikają z przepisów ustawy - Ordynacja podatkowa, więc jest to stosunek publicznoprawny. Natomiast stosunki między pracodawcą i pracobiorcą są stosunkami cywilnoprawnymi, które reguluje Kodeks pracy.

W istocie więc Rada w §4 przedmiotowej uchwały nie określiła w sposób jednoznaczny inkasenta, pobierającego opłatę targową. Opisana nieprawidłowość jest sprzeczna z art. 19 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 31 ustawy Ordynacja podatkowa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Poznaniu
(-) Grażyna Wróblewska

POUCZENIE:

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od daty

doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu.

788

UCHWAŁA Nr 19/1120/2009 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 16 grudnia 2009 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 roku o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.), w związku z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu:

orzeka nieważność

postanowień §1 ust. 4 treści uchwały Rady Miejskiej w Dąbiu Nr XXXI/226/09 z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie określenia wysokości stawek podatku od środków transportowych w roku 2010 w części dotyczącej ustalenia stawki podatku dla ciągników siodłowych i balastowych przystosowanych do używania łącznie z naczepą lub przyczepą, z innym systemem zawieszenia osi jezdnych:

- o liczbie osi 2 i o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 31 ton włącznie do 36 ton włącznie z innym systemem zawieszenia,
- o liczbie osi 3 i więcej i dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 40 ton włącznie i więcej z innym systemem zawieszenia,

jako sprzecznych z postanowieniami art. 10 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2006 roku Nr 121, poz. 844 ze zm.).

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą doręczoną tutejszej Izbie w dniu 4 grudnia 2009 roku, Rada Miejska w Dąbiu powołując się na przepisy art. 18 ust. 2 pkt 8 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym oraz na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych określiła wysokość stawek podatku od środków transportowych na 2010 rok.

Regionalna Izba Obrachunkowa na podstawie przepisów art. 61 §1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca

1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym zawiadomiła Przedstawiciela Gminy o wszczętym postępowaniu nadzorczym w odniesieniu do przedmiotowej uchwały z uwagi na sprzeczność jej postanowień z obowiązującymi przepisami prawa. Termin rozpatrzenia sprawy został wyznaczony na dzień 16 grudnia 2009 roku.

Rozpatrując sprawę na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2009 roku Kolegium Izby ustaliło i zważyło co następuje.

Samorząd terytorialny i jego organy działają na podstawie i w granicach prawa. Przepis art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym stanowi, że do właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Stosownie do przepisów art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek od środków transportowych. Rada Miejska w Dąbiu w uchwale Nr XXXI/226/09 z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie wysokości stawek podatku od środków transportowych w roku 2010 ustaliła stawki podatku od środków transportowych na 2010 rok.

W §1 ust. 4 uchwały Rada ustaliła stawki podatku dla ciągników siodłowych i balastowych przystosowanych do używania łącznie z naczepą lub przyczepą o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów równej lub wyższej niż 12 ton, w tym:

- z innym systemem zawieszenia, o liczbie osi 2 i o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 31 ton włącznie do 36 ton włącznie w wysokości 1.930,00 zł,
- z innym systemem zawieszenia, o liczbie osi 3 i o dopuszczalnej masie całkowitej zespołu pojazdów od 40 ton włącznie i więcej w wysokości 2.500 zł.